

hvorledes de skal blive beskæftiget, mærker, at vi ogsaa herinde beskæftiger os med deres Forhold, mærker, at de Diskussioner, vi fører herinde, først og fremmest tager Sigte paa: Hvad kan der fra Samfundets Side gøres for at komme dem til Hjælp? Lad være, at det kun bliver nogle faa Tusind Mand, der paa den Maade kan skaffes Arbejde til, for mig staar det saaledes, at det, at vi gør, hvad vi kan, og følger med dem, vil have lige saa megen Betydning som alt det andet.

Det er muligt, at den Tale, jeg her har holdt, ikke vil blive forstaaet af alle, og det er ogsaa muligt, at det har sin særlige Grund. Jeg har jo haft den Skæbne — man kan sige til mit Held eller Uheld — at være gaaet ind i og ud af Rigsdagen nogle Gange. Det kan være, nogle betragter det som et Uheld, det kan være, de vil mene, at derved er man ligesom kommet lidt for meget paa Afstand af det, der foregaar herinde, men det kan ogsaa være, at der er dem, der vil mene — og jeg mener det for Resten selv —, at det har været en Fordel for mig. Jeg mener, det er en Fordel en Gang imellem at komme ud og se det udefra. Det kan være, det er derfor, jeg taler, som jeg gør. Det er derfor, det for mig i den forløbne Vinter har været noget af en Beskæmmelse, at det ikke har været muligt for Rigsdagens 4 Partier at faa hinanden i Tale om det Spørgsmaal, der ligger for her. For det er jo Tilfældet; det har ikke været muligt at raabe hinanden op. Jeg beklager dette, for jeg tror, vi da vilde have faaet mere ud af det, vi staar overfor her. Jeg skal ikke her prøve at udfine, hvem der har størst Skyld i saa Henseende, det tror jeg hellere vi skal lade være med, jeg tror, vi alle hver især bliver nødt til at tage vor Part. Jeg vil, inden denne Debat gaar til Ende, udtale Ønsket om, at det ikke maa være for sent endnu for Rigsdagens Partier at prøve paa at raabe hinanden op, bl. a. paa Grundlag af noget af det, som ligger i de forskellige Forslag, som her er til Behandling.

Denne Vinters Politik har jo staaet, om jeg saa maa sige, i Nedskæringens Tegn. Jeg har været med til denne Nedskæring, og jeg har været med uden at have følt det som noget galt, fordi jeg har haft den Opfattelse, at Arbejdet for at tilpasse Samfundet efter de nye Forhold var ganske nødvendigt, og fordi jeg har haft den Opfattelse, at den bedste Hjælp mod Arbejdsløsheden til syvende og sidst er at nedsætte de offentlige Byrder, saaledes at der kommer Overensstemmelse mellem Udgifter og Ind-

tægter under det nuværende Prisniveau, saa man paa naturlig Maade kan faa Hjulene i Gang igen. Men saa længe den Proces varer — og ingen af os ved jo, hvor længe den vil være —, forekommer det mig, at det er Rigsdagsmændenes Pligt at prøve paa at raabe hinanden op til Foranstaltninger, der kunde mildne noget paa den Krise, vi er inde i. Jeg har været med i dette Arbejde, men jeg er ikke blind for, at naar det er gennemført, vil det gøre ondt mange Steder, og det vil mærkes i mange Hjem. Men jeg tror, at Socialdemokratiet har begaaet en Fejl ved, at de ikke er gaaet med ind i dette Arbejde. Hvis de ikke havde stillet sig saa stejlt og afvisende overfor Venstres og Regeringens Forslag, de nødvendige Forslag, de Forslag, som maatte føres igennem, for at vi kunde faa sundere Forhold, kunde vi maaske atter have fundet hinanden paa det Omraade, jeg her taler om. Det er maaske for sent at haabe noget saadant.

Hvor meget der slaas i Stykker, og hvad der slaas i Stykker, inden vi er færdige med denne Debat, er jeg ikke i Stand til at sige. Den højtærede Handelsminister sagde, henvendt til de Konservative, at hvis dette blev gennemført, slog de det borgerlige Samarbejde, som vi stod i, i Stykker. Det er utvivlsomt rigtigt, men jeg vil gerne sige for mit Vedkommende, at jeg tror, der slaas meget mere i Stykker. Jeg er heller ikke sikker paa, at jeg kan tage det borgerlige Samarbejde i dette Øjeblik i samme Forstand, som den højtærede Handelsminister tog det; jeg mener ikke rigtig, vi i dette Øjeblik kan tale om et borgerligt Samarbejde paa samme Maade, som vi gjorde f. Eks. i Perioden 1920—24, men lad det nu være, som det vil. Jeg tror, der er adskilligt mere, der slaas i Stykker, hvis det gaar, som det trækker op til. Jeg tror bl. a., at der slaas det i Stykker, at Befolkningen ude i Landet efterhaanden begynder at se til os herinde. Jeg skal ikke profetere om, hvad Enden vil blive paa denne Debat og paa disse Afstemninger. Der kan ske meget. Det er muligt, at det kan lykkes de samvirkende Partier at faa Regeringen styrtet. Det er ogsaa muligt, at det kan lykkes derigennem at faa et nyt Ministerium frem. Det er muligt, at det kan blive det ærede Medlem Hr. Pürschel, der kommer til at danne Regering, og det er endelig muligt, at det kan gaa, som det ærede Medlem Hr. Stauning ønskede forleden, da han fremsatte sin Dagsorden her i Tinget og krævede Valg. Det er Muligheder, der foreligger, og hvilket af de politiske Partier der vil profitere mest af det, der sker, skal jeg ikke spaa om.